



ROOMMATES

1 NACHT, 2 MENSEN, 4 MUREN

MAX COLOMBIE EN CHARLOTTE DE WITTE

Omdat geen plek een mooier symbool is voor ontspannen en spannende ontmoetingen dan een hotel, droppen we elke maand twee gasten samen op een kamer voor een avond en een nacht tussen de lakens. Vrienden of nieuwsgierige vreemden, op bekend of onbeslagen terrein. Net voor hun drukke festivalzomer laven Max Colombie (Oscar and the Wolf) en Charlotte de Witte (Raving George) zich aan de rust en luxe van The Dominican in Brussel. 'Ik heb ooit gezegd dat ik mijn stem zou weggeven voor de liefde, net zoals De Kleine Zeemeermin. Ik sta daar nog altijd achter.'

DOOR KATRIEN STEYAERT, FOTO'S JOHAN JACOBS

Z

‘Zeg, wanneer ben jij in Londen?’
‘Overmorgen. Ik draai in de Koko.’
‘Awel, ik heb het gehoord.’
‘Het is voor Bad Life van NME.’
‘Oh yes! Wij stonden twee maanden geleden in de Koko. Ge gaat u amuseren!’

Uit hun openingsgesprekje blijkt meteen dat een internationale levensstijl Max en Charlotte niet vreemd is. Ook van The Dominican zijn deze twee jeunes premiers van de Belgische muziekscene – 22 en 24 nog maar – niet zwaar onder de indruk. De voormalige abdi in hartje hoofdstad, die acht jaar geleden eigendom werd van de Carlton-groep, heeft nochtans een grandeur waar de oorspronkelijke dominicaners behoorlijk van zouden hebben opgekeken. Het hotel trekt zowel gebronzeerde yups met te grote horloges en dames van stand aan als extravagante Nederlandse chicks. In het gastenboek staan grootheden als Nick Cave, Róisín Murphy, Paul Weller en Steve Jobs. Voeg daar nu aan toe: Max, de frontman en motor van Oscar and the Wolf – hun debuutalbum *Entity* haalde al platina – en Charlotte, alias dj Raving George, een van de sterkhouders van de Belgische techno music.

‘Onlangs zaten Max en ik in Cannes in een poepchic appartement met jacuzzi op de Croisette’, lacht ze. ‘Het was er zo over dat het grappig werd. We zaten precies in de zoo’, zegt Max. ‘Ik zou het liefst in een boomhut wonen waar je moet douchen met water uit een emmer. Van luxe geniet ik wel, maar dan eerder op een ironische manier.’ Waarop hij bij de roomservice toast foie gras bestelt en zij risotto met sint-jakobsvruchten.

‘Ik heb comfort nodig, geen luxe. Het is alleszins geen streefdoel’, zegt ze. ‘Onlangs heb ik iets zots meegemaakt.

Ik had twee belegde broodjes gekocht en passeerde een zwerver. Opeens besepte ik dat ik aan één broodje genoeg had en ik gaf die vent vijf euro. Thuis heb ik een uur zitten blèten. Raar, maar ik voelde me opeens zo gulzig. Hypocriet bijna.’

GEWIJDE GEZANGEN

Het verhaal staat mijlenver af van de suite waarin we zitten. Charlotte associeert hotels vooral met hazenslaapjes na haar buitenlandse sets. ‘Soms blijf ik daarna zo lang verder feesten dat ik mijn hotelkamer alleen nog terugzie om mijn bagage op te pikken. Maar meestal probeer ik op een deftig uur in mijn bed te liggen.’ ‘Het is verleidelijk’, knikt Max. ‘In het begin leer je constant mensen kennen, je wilt nieuwe vrienden maken en feesten, feesten, feesten. Maar op de duur vroeg op tour gaan zoveel energie dat ik nu na een show zo snel mogelijk ga rusten.’ Als Charlotte beaamt dat ook voor haar het nieuwe eraf is, pols ik bezorgd of er dan al een vorm van vermoeidheid in hun bezigheden is geslopen. ‘Nee nee, geen vermoeidheid,’ antwoordt ze snel, ‘wel realiteitsbesef. Uiteindelijk is dit onze job en wil ik niet na elk optreden een wrak zijn.’

‘In het begin van Oscar and the Wolf heb ik zoveel gezien dat mijn verwondering ondertussen afgezwakt is’, bekent Max. ‘Ik voel ze nog wel, maar meestal alleen wanneer ik ze echt niet verwacht. Onlangs moesten we in Zwitserland spelen op een soort schuur in the middle of nowhere. Jasper, de gitarist, en ik zoeken altijd water op als we ergens zijn. Daar, aan de rand van dat Zwitserse veld, zei ik hem dat ik water voelde. We gingen een wandelpad op en plots lag daar het mooiste meer dat ik ooit

liFe

ROOMMATES MAX COLOMBIE & CHARLOTTE DE WITTE

CHARLOTTE:
‘JIJ HEBT
OOK PIJN
NODIG OM TE
SCHRIJVEN,
HÈ?’

MAX:
‘JA. SINDS IK
MARIO KEN,
HEB IK GEEN
NUMMER
MEER
GEMAAKT’



gezien heb. Het was zo’n openbaring waardoor ik besepte: dit is waarom ik graag toer.’ ‘Dat is de echte luxe’, knikt Charlotte. Ik denk aan Cirque Peak beklimmen in Canada en Johan, de fotograaf, aan hete middagen in het hart van Brussel, wanneer de stad half verlaten is en zangers van de Munt, pal tegenover The Dominican, met open ramen hun rollen instuderen.

Nu blijft het er stil. In onze Jacques-Louis David-suite – met een groot werk van de schilder waarin je met wat verbeelding deze twee muzikale godenkinderen ziet – kringelen wel gewijde gezangen uit de speakers. Max, die een bewonderaar is van Fra Angelico, Jan van Eyck en Rogier van der Weyden, zucht. ‘Ik heb hier eens geslapen na een optreden in de AB. Ik was dronken en heb wanhopig gezocht naar de uit-knop voor die

gezangen.’ Hij grijnst. ‘Het hield me niet tegen om hier nog te komen. Ik mag dat nu zelfs af en toe gratis doen omdat ik in de jury zit van de beatcontest van The Dominican.’ Dat hij maar een paar honderd meter verder woont, deert hem niet.

HERSENLOOS?

Er zijn genoeg dagen waarop Max in zijn bescheiden stulp de grote schoonmaak doet of hij vierentwintig uur onderweg is in een busje om een halfuur op te treden aan de andere kant van het Kanaal. Hij zucht. Alle hipheid van club Koko ten spijt, heeft hij niet bepaald zijn hart verloren aan Engeland. ‘Het lijkt wel alsof in het handboek om het te maken als muzikant staat dat je naar Engeland moet, maar ik geloof daar niet meer in. Ik treed er ook niet graag op, omdat het publiek er altijd moe uitziet. Dat komt

door die regen en kou daar. Op weg ernaartoe zie ik de wolken altijd toenemen, ook in mijn hoofd.’ Charlotte kent het gevoel. ‘Regen heeft een directe invloed op mijn humeur. Daarom is de nacht zo cool: je bent niet afhankelijk van de zon, want ze schijnt sowieso niet.’

Allebei brengen ze grote delen van hun tijd na zonsondergang door, wanneer er minder volk rondloopt en dat weinige volk ook nog eens minder remmingen voelt. Wanneer de realiteit minder hard lijkt, maar vooral wanneer het duister is. ‘Melancholische sferen vind ik de interessantste, zeker om muziek te beluisteren en te maken’, zegt Charlotte. ‘Als ik de massa voor de mainstage van Tomorrowland zie feesten op commerciële, happy muziek, vind ik dat een beetje hersenloos. Pas op, ik kan me ook amuse- »

liFe

ROOMMATES
MAX COLOMBIE
& CHARLOTTE
DE WITTE

ren, maar ik vind meer emoties terug in duistere muziek.'

Terwijl we de stores in de suite nog wat verder afrollen, neemt het gesprek een diepere wending, naar het wezen van hun creativiteit. 'Ik kan heel goed schrijven als ik pijn heb. Jij hebt dat ook, hè?' vraagt Charlotte aan Max. 'Entity heb ik geschreven op *heartbreak*', knikt Max. 'Muziek is ontstaan doordat mensen het niet goed hadden', legt hij uit. 'Ik zie nog elke keer hoeveel kracht mensen eruit kunnen putten', beaamt Charlotte.

Maar wat als de songwriter het zonder smarten moet stellen? Concreet: wat nu Max al een tijdje gelukkig samen is met Mario Espinoza, een Puerto Ricaanse danser? Hij liet zich ooit betrappen op de uitspraak: 'Ik denk dat ik zal stoppen met muziek als ik de ware vind.' Vermits hij nog altijd op het podium staat, is Mario dus niet de ware, of Max moet zijn uitspraak herzien. 'Ik heb ook geen nummers meer geschreven sinds ik Mario ken', zegt hij. Charlotte laat een ongerust 'oe-oe' horen, maar Max schokschouderd. 'Ondertussen heb ik geleerd dat ik muziek genoeg ken om te kunnen schrijven zonder een gebroken hart. Trouwens: er zal altijd genoeg duisternis in mij zitten, al was het maar omdat ik over de toekomst altijd angst zal blijven hebben', zegt hij.

LANGE JURK EN ECHTE PINTEN

Na het grootse slot van de *Entity*-tournee in het Sportpaleis, eind oktober, gaat hij weer schrijven, verklapt hij. Op een andere vibe: 'Pop-barok-glitch-hop misschien.' Alleszins meer feestelijk, iets wat strookt met de livereputatie van Oscar and the Wolf. 'Time to dance, babies!' riep hij vorige zomer op Werchter. Met zijn lijzige stem en flirtend met zijn grote schare fans nam de glinsterende frontman hen mee in een

bubbel van vrijheid. Een concert mag nooit een slap doorslagje van de plaat zijn, vindt hij. Het moet knetteren. De lijven moeten zwoel bewegen.

Ook Charlottes muziek heeft een sinistere sensualiteit en hoog roesgehalte. 'Ik pak het publiek op emotie, ja. Dat is fascinerend. Maar ik zie het niet als een vorm van macht, want we creëren iets samen.' 'Ik wil je echt eens in een lange jurk zien draaien', onderbreekt Max haar. 'Alleen al omdat je dat uit jezelf nooit zou doen.' Charlotte glimlacht. 'Ik zie me al staan: op hakken in de Fuse. Het zou niet kloppen. Ik ben geen showbeest. Misschien komt dat omdat ik te lang koppig heb vastgehouden aan alleen maar mijn muziek.'

Het gaat terug op haar beginjaren, toen ze zich hard moest verweren in het mannenbastion dat de technowereld is. Ze kreeg huwelijksaanvragen, maar ook haatmails. 'Ik heb heel lang moeten vechten tegen het clichébeeld van vrouwelijke dj's, maar misschien heb ik me ondertussen genoeg bewezen dat ik het kan opentrekken.' Ze denkt na. 'Maar ik heb die ambitie nog niet.' 'Ze moeten niet naar je kijken hè, *meiske*', plaagt Max. 'Ze kunnen ook komen en hun ogen dichtdoen.' Hij wordt weer ernstig. 'Toen we samenwerkten voor "You're mine" (*de radiohit die ze samen hebben, red.*) was ik verbaasd hoeveel Charlotte wist over snares en ritmes.' 'Dat is mijn neurotische kantje', glimlacht ze. 'Ik zag haar heel beslist dingen kiezen en uitleggen, en dacht: *wow, Charles knows her shit!*'

"'You're mine' was een van de tofste samenwerkingen ooit", zegt hij. 'We waren direct heel open en durfden daardoor volop te improviseren. Ik schrok er eigenlijk van dat ik mezelf zo heb blootgegeven.' 'Dat motiveerde mij enorm om ook uit mijn comfortzone te treden',

MAX:
"YOU'RE MINE"
WAS EEN
VAN DE TOFSTE
SAMENWERKINGEN
OOIT. IK
SCHROK
ERVAN DAT
IK MEZELF
ZO HEB
DURVEN
BLOOTGEVEN'

CHARLOTTE:
'DAT
MOTIVEERDE
MIJ ENORM
OM OOK
UIT MIJN
COMFORTZONE
TE TREDEN'



zegt Charlotte. 'Het was bijvoorbeeld de eerste keer dat ik met een *featuring* werkte en dat vond ik heel interessant. De sfeer was zo chill dat we heel veel hebben gelachen en gezeverd. Die spontaneïteit zit in het nummer.' 'Het was *first take, best take*', zegt Max. 'En daarna gingen we pinten halen in de bar beneden. In echte glazen! Dat vond ik wijs.'

VAL EENS IN MIJN ARMEN

'Charlotte kan niet alleen heel goed haar mannetje staan en superlief en zorgzaam zijn', zegt Max – ze maakt zachte smeltgeluiden bij zoveel complimenten – 'ze heeft nog een derde kant.' 'Ik ben tripolair', grinnikt ze. 'Ze kan geweldig feesten', zegt Max terwijl hij zijn handen in de lucht gooit. Ze staan dan wel op hun blote voeten op het dure Dominican-tapijt, even wanen ze zich in de Antwerpse club Magic, waar ze na Oscar and

the Wolfs optreden in de Lotto Arena gingen dansen. Of op die decemberdag in Brussel. 'Charlotte moest in een dagdisco draaien. Dat is redelijk moeilijk, dus we gingen ons samen moed indrinken', grinnikt Max. 'Om elf uur 's ochtends stonden we al aan de Mer du Nord met witte wijn.' 'Ik was tipsy nog voor ik moest beginnen', lacht Charlotte. 'We zijn blijven doorzetten tot 's nachts en uiteindelijk op het appartement van een vriend van een vriend beland', vertelt Max. 'De vloer was er zo glibberig dat Charlotte en ik op een bepaald moment allebei uitgleden. We vielen recht in elkaars armen, alsof we in een knuffel klikten. Supergrappig.' 'We zijn meer dan een kwartier zo blijven zitten', lacht ze.

Sindsdien ging de vriendschap in stijgende lijn. 'Als we elkaar zien, zijn het altijd sterke momenten', zegt Charlotte. 'Maar eigenlijk moeten

we meer afspreken.' Ze zakken wat dieper in de sofa. Ze zijn moe. Het is misschien wel de hoogste tol die hun succes eist. 'Ik moest onlangs draaien in de Fuse, van halfvijf tot zeven. Ik was kapot', vertelt ze. 'Ik heb tot vier uur in mijn bed gelegen, maar daarna moest ik opnieuw draaien. De rest van de week was ik ziek, maar ik heb toch meegedaan aan de Stadsliep van Gent. Ik was er al vijf maanden voor aan het trainen – ik had geen fysieke conditie en dat was mijn doel. Eenmaal over de finish begon ik te kotsen voor mijn leven. *Classy*', grijnst ze.

'Ik durf echt te vloeken op mijn job', knikt Max, 'vooral als ik niet genoeg kan slapen of voor de derde dag op rij eten moet kopen in een tankstation. Daardoor ben ik soms kribbig tegen mensen die me nochtans heel lief ontvangen.' Charlotte knikt. 'Wat ik in het begin het lastigste vond, was altijd »

liFe

ROOMMATES
MAX COLOMBIE
& CHARLOTTE
DE WITTE

weg zijn op de momenten dat je vrienden net afspreken. Maar goed, dat is de levenskeuze die ik heb gemaakt.'

(TECHNO) LOVERS

Het is een levenskeuze die ze liever nog vroeger had gemaakt, zegt ze. Ik frons, want zeventien lijkt me pril genoeg om het soort dj te worden dat een paar jaar later al meer dan eens op Tomorrowland, Pukkelpop en I Love Techno stond, elke week een uur radio maakt op Studio Brussel en haar eigen boontjes dopt. 'Ik weet het, ik ben helemaal nog niet zo oud, maar met mijn soort muziek moet je het hebben van de markt in Duitsland en Groot-Brittannië. Die hoop ik tegen volgend jaar toch wat meer te veroveren, want dan ben ik al 23. Ik kan dit niet doen tot mijn 35ste. Ik wil niet als zwangere vrouw achter de draaitafels staan. Ach, ik heb gewoon geen geduld. Dat is soms frustrerend, voor mij en de mensen rond mij', zegt ze met een fijn glimlachje. Ze wil inderdaad vaak zo snel iets vertellen dat ze haar Gentse r'en bijna niet de kans geeft om voluit te rollen.

Max valt het wellicht niet op. Hij vindt het niet bijzonder opzienbarend dat hij op zijn 24ste al hoge toppen scheert. 'Rihanna was zestien toen ze "Pon de replay" uitbracht', zegt hij droog. 'Op een bepaald moment stond ik op een punt dat ik misschien moest beginnen werken. Ik wilde vooral doen wat ik graag doe en had genoeg levenslust om ervoor te gaan.' 'Wij moeten nu pieken', weet Charlotte. 'Het is niet alsof je twee jaar kunt wachten tot je rijper of rustiger bent. Het is nu of nooit. Voor mij is dat niet stresserend, maar motiveerend. Ik wil automatisch altijd beter doen.' 'Het belangrijkste is dat je over

het verschil geraakt tussen hoe snel je als persoon en artiest evolueert en het tempo waarin dat van je verwacht wordt. Daarin is het constant zoeken naar een balans', zegt Max. 'Gelukkig heb ik een fantastisch team van bijna twintig mensen rond mij. Zij zijn mijn stapstenen.' Zijn lief behoort niet tot dat team, al draagt hij indirect bij. 'Mario en ik praten veel over wat creatie is, welke vragen daarbij rijzen, hoe je dingen beoordeelt, enzovoort. Maar dan stellen we vooral vragen, die zijn veel interessanter dan antwoorden. Soms vraag ik zijn advies – hij heeft een gigantische muziekkennis – maar pas achteraf. Vroeger deed ik dat elke seconde bij mijn broer, maar met Mario neem ik wat meer afstand.'

MAX:
'IK ZOU
JE ECHT
GRAAG EENS IN
EEN LANGE
JURK ZIEN DRAAIEN'

CHARLOTTE:
'IK ZIE MIJ
AL STAAN: OP
HAKKEN IN
DE FUSE.
HET ZOU
NIET KLOPPEN'

'De meningen van mensen die dicht bij je staan, doen ertoe', vindt Charlotte. Die van haar vriend, bijvoorbeeld. 'Hij zit niet in de creatieve sector, maar is wel een heel creatieve persoon. Het grappige is dat we elkaar buiten de muziekwereld leerden kennen en hij in het begin zelfs techno haatte.' 'Ondertussen kent Matthias elk nummer', vult Max enthousiast aan. 'Dat is superschattig', lacht ze. 'Dan zie ik hem in het publiek staan en denk ik' – haar toon wordt triomfantelijk – 'jij, technolover! Hij stond dicht bij mij toen Oscar and the Wolf voor het eerst "You're mine" live speelde. Ik heb het met trillende handen gefilmd. *I was a proud mama.*'

ONTHECHT

Dat was goed twee maanden geleden in de Lotto Arena, nog altijd Charlottes beste concertherinnering aan Max. Maar misschien worden de Lokerse Feesten deze zomer nog mooier. 'We staan na elkaar op de mainstage', zwijmelt ze. 'My god, ik ga mij amuseren', valt Max haar bij. 'Ik had dit jaar ook graag een mooie plek gehad op Tomorrowland (*ze stond er al vier keer op verschillende podia, red.*), maar daarvoor is mijn muziek misschien te underground', zegt ze. 'Wie weet, volgend jaar. Ik ben sowieso superblij dat ik voor het tweede jaar op rij Pukkelpop mag doen. Mensen komen daar naar de Boiler Room omdat ze weten wat ze kunnen verwachten. Het plaatje klopt daar helemaal.'

Max knikt. 'Ik speel ook liever voor 200 mensen die een ticket hebben gekocht dan op een grote showcase waar het publiek staat te suffen. Ik moet het van hun energie heb- »



ben, pas dan kom ik tot een crescendo. Onlangs was ik zo moe dat ik dacht dat ik ging flauwvallen op het podium, maar de sfeer in de zaal hield me recht. Die adrenaline en aandacht zijn verslavend', geeft hij toe. 'Ik heb het altijd als een groot toeval gezien dat ik een kanaal gevonden heb voor mijn talent, maar het geeft veel voldoening, ja. Soms besef ik niet genoeg hoe blij ik mag zijn dat ze me dit al niet meer kunnen afpakken.' 'Je moet jezelf gelukkig prijzen dat je dit kunt doen en mensen je erom appreciëren', beaamt Charlotte.

Anders dan zij heeft Max altijd geweten dat het podium zijn natuurlijke habitat was. 'Raar, hè? Ik denk dat het begonnen is als kind. Iedereen wil dan zanger, acteur, goochelaar of prinses worden, maar als volwassene verliezen veel mensen dat. Ik ben gewoon aan dat kinderlijke blijven vasthouden', glimlacht hij.

Grotere woorden dan dat gebruikt hij niet. 'Ik durf niet te zeggen dat muziek mijn passie is. Ik maak graag nummers en treed graag op, maar het is meer een hobby.' Ook Charlotte komt soms bijna onthutsend onthecht over. 'Ik heb geen dromen. Mensen leggen zichzelf dingen op, maar als ze die bereiken, wat dan?' vraagt ze. Max knikt. 'Je moet gewoon nemen wat komt. Je armen opendoen en springen, met je ogen dicht als het moet. Ik heb ooit gezegd dat ik mijn stem zou weggeven voor de liefde, net zoals De Kleine Zeemeermin. Ik sta daar nog altijd achter. Muziek zit in mijn leven, maar muziek is niet mijn leven.'

Hij neemt een laatste slok rosé en denkt verder. 'Boeddhist zijn zou me ook keigoed afgaan.' Charlotte knikt. 'Hij heeft veel meer dan ik voeling met de natuur. En minder prestatiedrang.' 'Ik zou mijn bezittingen kunnen afgeven en op sandalen rondlo-

pen', zegt hij. 'Misschien zou ik dan ook beter in het heden leren leven, want daar heb ik nu last mee. Een voorbeeld: ik heb de zon zó graag dat als ik erin zit, ik al denk aan het moment dat ik ze zal moeten missen. Op zich is dat een mooie manier van genieten, maar ik vind het toch een negatieve eigenschap van mezelf. Reden te meer om boeddhist te worden', glimlacht hij. En ergens aan een stil, Zwitsers meer te gaan mediteren, opper ik. 'Het moet zelfs niet zo schoon zijn', zegt hij. 'Hij zal dan innerlijke schoonheid en rust vinden', zegt Charlotte. 'Dat is pas een ambitie.'

Met twee logeren in The Dominican
kan vanaf 140 euro,
www.thedominican.be

einDe